

kunne og gik tilbage til sit værelse uden at skænke drengene en tanke.

Da Hjelm venligt, men bestemt, som det hedder, kom og gjorde ham opmærksom på, at det var hans vagt, glemte han helt at blive fornærmet, for i mellemtiden var en ny plan udklækket. Alene på værelset havde synet af Elses uigennemtrængelige ansigt i den grad forfulgt ham, at han var blevet ved at tænke, indtil endnu et godt gammelt hus-råd var dukket op i hans bevidsthed. Og der var det gode ved det, at det kunne tages i anvendelse uden at nogen ville fatte den ringeste mistanke. Lykkes skulle det under alle omstændigheder, om det så skulle koste ham hans førlighed.

I forlængelse af den venlighed, han havde følt og vist Tulle, var det naturligt, at han opsøgte hende efter middagsmæden og spurgte, om hun ville med på en tur dagen efter, hvor han havde frivagt. Hun kunne sikkert få lov at tage af sted, når de havde spist morgenmad, så kunne de tage frokosten på vejen og være hjemme igen inden aften. Samariteren så først forbløffet på ham, så fik hun skinnende øjne og sagde jatak og vimrede ud af stuen med et lille snøft, der næsten tog pippen fra ham. Med en undertrykt banden fandt han sit kørekort frem og priste sin Gud og skaber for, at han lige efter soldatertiden, hvor han havde været i ordonnanskorps, havde fået lavet sit militære motorcykkelkort om til et civilt. Han havde ikke kørt i flere år (Else fes nok rundt i Folkevognen derhjemme) men motorcykle-tilladelsen var stadig gyldig, og det skulle ikke være besværligt så tidligt på sæsonen og på en hverdag at få fat i en maskine nede i byen.

Hun så hverken mistænksom eller forbløffet ud, da han næste dag under ungerens hujen svingede ind på gårdspladsen overskrævs på en lyseblå Nimbus og med halstørklædet flagrende bagud. Han havde ikke fortalt noget om transportmidlet, så hun måtte ind og have fat i et tørklæde og tage et par slacks på før de kunne komme af sted, og rødderne var

ved at flå både ham og maskinen fra hinanden imens og til sidst måtte han tage en rundtur på pladsen og var ved at vælte bare for at vise, hvilken helvedes karl, han var. Han steg utvivlsomt i drengenes agtelse, både fordi han var motoriseret, og fordi han skulle have frk. Christensen på pigekammeret. En hektisk og pludselig nervøsitet var ved at få ham til at køre lige ind i muren, men endelig kom hun, jumpede op på bagsædet og med hendes arm omkring sig, gav han smart gas og de støvede gennem et af de flade hjulspor ned til hovedvejen, mens nioghalvtreds drenge skreg som til en landskamp.

På asfalten langs det stofblå vand til højre lod han maskinen gå i tredje gear for fuldt åbent spjæld og følte, mens vinden bankede som en flad hånd ind i ansigtet på ham, at nu var han på vej til et mål. Hendes krop mod hans var ikke ubehagelig, og farten fik ham til at glemme, hvad den bar i sig. Vejret kammede sig gennemsigtigt op over en skybanke under tilbagetrækning, og han tog ikke farten af motorcyklen før de nåede købstadens udkant. Med svag snurrende prutten kørte de igennem hovedgaden, som om et par måneder ville være fuld af dangderende sommergæster, og da han rundede svinget mellem de sidste huse og fandt tilbage til hovedvejen, lod han cyklen springe med en hård udkobling og mellemgas fra anden til tredje, så de i løbet af sekunder igen var oppe på tophastighed. Landskabet blev fladere, barskere og mere sandet, jo længere de kom nordpå, og han kørte med en selvtilfreds sammenbidthed, fordi han vidste, hvor han skulle hen. Tulle syntes ikke at have noget imod farten, hun klemte sig hårdt ind til ham og lagde ansigtet ind mod hans hals og skulder for at beskytte sig mod blæsten.

Femten kilometer længere op ad vejen tog han farten af og forklarede råbende, at hvis de drejede til venstre her, ville de komme ned til vandet. Hun nikkede tilbage som svar, og han førte langsomt maskinen frem i højre side indtil de var overfor en sidevej. Så rakte han hånden ud, drejede til ven-

stre og motorcyklen forlod med et bump den buede, jævne asfalt.

Foran ham lå et hjulspor, som dårligt nok var et hjulspor. Vejen bestod af sand, og på begge sider af en blød forhøjning, løb to uregelmæssige spor i usymmetrisk bakkedal, primitivt lappet her og der med afrevet lyng. Ved synet krængedes Hilmars overlæbe let tilbage over fortænderne, og en mærkelig rysten aktiviseredes fra hans skuldre ned gennem armene til hænderne. Han greb hårdere om styret og prøvede med en stiv kraftanstrengelse at holde motorcyklen i det højre spor, men en lyngklump slog den ud af balance, så den med et bagvendt halvhop passerede midterhøjen og slingrede sig til rette i det venstre spor. Han mærkede Tulle bag sig. Hun sagde ikke noget, klamrede sig bare fastere til ham, samtidig med at hun trak hovedet væk fra hans skulder, sandsynligvis for at se, hvad der foregik. Han jog maskinen fremad i et skævt fræs og fik den bikset op i tredje gear. Det var et slagsmål at holde den på ret køl, men det gik bedre, når han satte farten op, – så han spændte lårene omkring den lumre motor, mens et mørkt og uklart billede bredte sig i hans indre synskammer. Han så en gevækst, et krablende ansigt i mørket, en lille sej Peter Edderkop, der kurede op og ned, en kugle, som af al kraft sugede sig fast i dunkel slim og han fattede så hårdt om gashåndtaget, at det sved indeni hænderne og gummibelægningen føltes grafisk som en matrice. Baghjulet kastedes frem og tilbage i sporet, og hver gang de gik ned i et hul eller brasede ind i en lyngklump, sprang cyklen en halv meter op i luften og tog jorden igen med hårde stød. En svag knurren undslap ham fra den bløde gane og ud gennem næsen, og han var så optaget af sit tohundredekilos rysteri, at han alt for sent opdagede den modgående bil, en gammel Chevy, der pludselig nærmede sig hundrede meter væk og syntes så uvant med anden trafik, at den tilsyneladende ikke havde i sinde hverken at vige eller standse. I panik var han ved at slippe styret, fik så